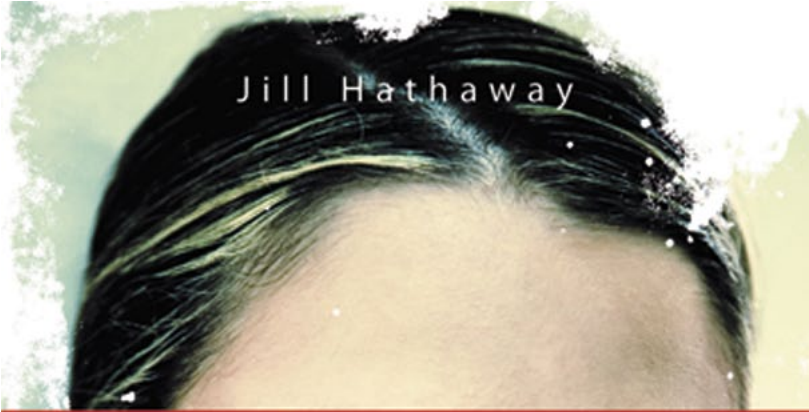

Jill Hathaway

DESIVÉ SPYLNUTIE

OČAMI **WRANA**

FRAGMENT

DESIVÉ SPLYNUTIE – OČAMI VRAHA

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Desivé splynutie – Votrelec v mojej mysli

Jill Hathaway
Desivé splynutie – Očami vraha – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

D E S I V Ě S P L Y N U T I E

OČAMI VRAHA

Jill Hathaway

 FRAGMENT

*Pre moju matku,
ktorá mi vštepila lásku k slovám;
a pre moju dcéru,
lebo verím, že ju nájde tiež.*

PRVÁ KAPITOLA

Sedím pri lavici a snažím sa udržať svoje oči otvorené. Po chrbte mi steká kvapka potu. Musí byť aspoň tridsať stupňov, aj keď je už október. Keď sme sa sťažovali, pani Wingerová zamrmľala, že sa čaká na údržbára, aby prišiel opraviť termostat.

Vedľa mňa sa nad svojou lavicou skláňa Slizoň Ferris a borí sa so slovami *Júlia Cézara*. Máme čítať vo dvojiciach – ale jeho monotónny hlas v spojení s nezrozumiteľným shakespearovským jazykom, ktorý všetkých učiteľov angličtiny rozpaľuje a vzrušuje, ma neznesiteľne uspáva.

Teplo je jedným z mojich hlavných spúšťačov – a spolu s ním očividne aj Shakespeare. Stúpa mi po chrbte ako stonožka. Spomenula som si, ako som raz v auguste sedela v otcovom aute na sedadlách, ktoré mali omylom zapnuté vyhrievanie.

Všetky slová v mojej učebnici splývajú v nejasné šedivé čiary a cítim, že onedlho stratím vedomie. Miestnosť sa začína prevracať a rozpadať. Hľadám v triede niečo, na čo by som sa mohla sústrediť, a nakoniec upriem zrak na plagát s obrázkom mačiatka visiaceho na konári stromu. Nápis hlása: DRŽ SA, CICA! Pozerám sa

naň a hlavička mačiatka sa pred mojím zrakom začína rozplývať. Pomaly sa zosúvam zo stoličky.

Mám isté príznaky svedčiace o tom, že sa chystám zaspať: klesajúce viečka, ochabnuté svaly, prázdny výraz na tvári. Moji spolužiaci ho vídávajú dosť často, a tak už vedia, čo sa deje.

„Silvia,“ zasyčí Slizoň a zatlieska mi pred nosom. „Preber sa.“ Zažmurkám a zaostrím naňho. Slizoň je ostrihaný na Jágra a šialene miluje zbrane, ale aj tak ho mám rada. Prejavuje mi viac súcitu než väčšina deciek v škole. „Si okej?“

Teraz už na mňa všetci zízajú. Nie je to síce bohviečo, keď zaspím uprostred hodiny, ale je to *niečo*, čo naruší tento nudný októbrový deň. Odvtedy, čo policajné psy našli v skrinke Jimmyho Pina vrecúško trávy, sa neobjavili žiadne nové klebety – a to už bolo pred dvoma týždňami. Nechcem upadnúť do bezvedomia pred týmito supmi, ak to vôbec zvládnem.

Vstanem a podídem k pani Wingerovej, našej angličtinárke. Je úplne ponorená do niečoho vo svojom počítači – zrejme hrá solitaire. Ako jediná si *nevšimla*, že som takmer odkvicla. Jej veľký stôl je umiestnený v zadnej časti triedy, aby nás mohla pohodlne ignorovať. Spolužiaci odo mňa postupne odtrhávajú pohľady a vracajú sa k čítaniu.

„Mohla by som ísť na vecko?“ Snažím sa hovoriť potichu a pokorne.

Nenamáha sa ani odtrhnúť oči od monitora. Keby tak urobila, videla by, že som to ja, Silvia Bellová, nar-koleptička, a spomenula by si, že ju požiadali, aby ma pustila z učebne, keď budem potrebovať.

No tak. Tak ma pusti. PUSTI MA!

Miestnosť sa so mnou zatočí a mne sa začínajú podlamovať kolená.

„Nemôže to počkať do konca hodiny?“ Hlas pani Wingerovej je úsečný, seká ma na maličké kúsky, ktoré sa dajú jednoducho zmiesť do koša. Presunie myšou kôpku kariet.

„Nemôže vaša hra počkať do konca hodiny?“ Odhrniem si za ucho prameň ružových vlasov. Viem, že som na ňu zlá, ale kašľať na to. Je to jediný spôsob, ako upútať pozornosť.

Konečne sa pozrie mojím smerom a podráždene si prehĺbi vrásky okolo očí. „Dobre. Bež. Päť minút.“

Neodpoviem, pretože som už na chodbe. Mala by som ísť za sestričkou, musí informovať môjho otca o akýchkoľvek problémoch, ale mne sa nechce odpovedať na žiadne otázky. Dnes nie. Som veľmi unavená. Spánok ma prenasleduje najmä cez deň, ale v noci predtým mnou uteká. Minulú noc som spala dokopy nanajvýš štyri hodiny.

Cestou na záchod sa modlím, aby tam nikto nebol. Nemám však také šťastie – keď otvorím dvere, vidím v poslednej kabínke čupieť dievča, ktoré striedavo vzlyká a vracia. Spoznávam strieborné sandále. Je to

Sophi Jacobsová, jediná kamarátka mojej mladšej sestry, ktorú dokážem vystáť. Tá nikomu nepovie o mojej príhode. Má vlastné tajomstvá, ktoré si musí chrániť – napríklad raňajky, ktorých sa práve podľa všetkého zbavovala.

Opiem sa o stenu a hľadám po vreckách mikiny oranžovú fľaštičku s provigilom. Predpísal mi ho môj lekár, aby som sa udržala v bdelom stave, ale ten liek je v skutočnosti nanič. Provigil som vysypala do koša a fľaštičku naplnila lacnými kofeínovými tabletkami. Zdá sa, že len tie mi zaberajú – a aj to len v prípade, že si ich vezmem šesť naraz. S provigilom sa cítim, akoby som sa predierala hmlou, ale kofeín mi dovolí sústrediť sa. Ruky sa mi trasú, keď vyberám niekoľko tabletiiek a hádzem si ich do úst, i keď mám pocit, že už je neskoro.

Počujem spláchnutie a dvere kabínky za mnou sa otvoria. Sophi stojí na mieste, oči sklené, spakruky si utiera ústa. V jej lesklých čiernych vlasoch je kúsok niečoho žltého. Musím odvrátiť zrak.

„Môjtybože, to som rada, že si to ty,“ povie. Podíde k umývadlu a otočí jediným kohútikom. Naša škola beztak nemá teplú a studenú vodu, skôr len s jednou teplotou: arktickou. Naberie si trochu vody do dlaní a chrstne si ju do tváre. „V poslednom čase mi býva zle.“

Otvorím ústa v snahe odvetiť jej, ale vyjde zo mňa len zvláštny zvuk. V hlave mi zapulzuje. Miestnosť potenie, pritisknem si dlane k čelu a klesám k zemi.

Nikdy si nezvyknem na ten pocit, že sa pozerám niečími očami. Akoby každý videl svet v iných odtieňoch. Často nedokážem uhádnuť, kto je tou osobou. Je to ako skladať puzzle – čo vidím, počujem, cítim? Všetko môže byť indícia.

Tentoraz cítim plesň a lak na vlasy.

Som v dievčenskej šatni. Z oboch strán ma obklopujú ohyzdné ružové skrinky. Dievča, s ktorým som splynula, si na oranžové, neprirodzene opálené nohy obúva čierne baletné špičky. Palce na nohách má nalakované namodro – odtieň drozdíeho vajca s malými margarétkami uprostred.

Zrejme sa práve skončila telesná. Okolo sa mihajú polonahé dievčatá, vyzliekajú si na október prikrátke sortky, češú si vlasy a diskkrétne nanášajú dezodorant.

O kúsok ďalej spoznávam blond dievča natahujúce si úzke džínsy. Na boku, kam si lepí leukoplast, keď sa opaľuje, má bledú škvrnu v tvare zajačika playboya. Je to Mattie, moja sestra a je úplne iná ako ja. Vo všetkom. Pokiaľ je ona ružový lesk na vašej valentínke, ja som čierna fixka, ktorou domalúvate fúzy učiteľom v školskej ročenke.

Cítim, ako sa mi otvárajú ústa a z nich vychádza hlas Amber Prescottovej, mojej najneoblúbenejšej osoby v celom vesmíre. „Uf. Hrozne ma rozbolela hlava. Z ničoho nič. Nemáš náhodou aspirín?“

Mysel' mi pracuje na plné obrátky. Ako som mohla splynúť s Amber? Ničoho jej som sa nedotýkala. Alebo áno?

Mattie si stiahne hodvábný vrkoč gumičkou. „Nie, prepáč. Nič ma do toho nie je, ak chce Sophi chodiť s Whiskym. Môže si chodiť s kým chce a správať sa ako nemravnica, ak chce.“

„Podľa mňa je nechutné, ako sa naňho lepí. Toto dobrá kamoška nerobí. *Veľmi dobre* vedela, že sa páči aj tebe.“

Whisky? Whisky *Becker*? Najväčší kretén spomedzi všetkých tretiakov? Chce sa mi z neho grcať. Odkedy sa Mattie páči Whisky, hlavný obranca v školskom tíme a neskutočný magor?

Tvár Mattie sa zvráští, akoby zahryzla do citróna. Robí to vždy, keď sa snaží predstierať, že ju nič netrápi.

„No a čo mám akože robiť? Nemôžem ho prinútiť, aby ma chcel. A vôbec, prečo by sa mu nemala Sophi páčiť? Je... vyzerá... fakt super.“ Mattie si sadne na lavičku a schová si tvár do dlaní.

Amber k nej pristúpi a potľapká ju po chrbte. „Na tie to reči ti neskočím, Mattie. Whisky je blázon, keď dal prednosť tej koze pred tebou. Veď Sophi ani päť minút nedokáže existovať bez toho, aby si nepchala prsty do krku. A to, že schudla na polovicu, neznamená, že nie je *vnútri* tlstá. Chalani nezabúdajú. Je to stále Mamutka zo šiestej triedy.“

Mamutka. Sophina stará prezývka nevyvoláva vo mne žiadne dobré spomienky. Deti do nej v autobuse hádzali plnené koláčky. Alebo keď na základnej v počítačovej učebni našiel Whisky Becker na webovej stránke slovníky a spustil robotický hlas stále dookola opakujúci slovo „hroch“. Nechce sa mi veriť, že by sa Sophi chcela s Whiskym baviť po tom, čo jej robil na základnej. Vlastne nemôžem uveriť ani tomu, že sa baví s Mattie alebo s Amber. Začali sa s ňou kamarátiť až keď schudla, a dokonca aj teraz si ju Amber vo voľnom čase s obľubou doberá. Vykladá Sophi, že jej (neexistujúci) zadok je tučný alebo sa jej opýta, či by nemala radšej odmietnuť ten kúsok pizze. Očividne žiarli, že sa z Mattie a Sophi stali také blízke kamarátky. Chopí sa tejto príležitosti, aby tieto dve rozdelila.

Mattie zdvihne zrak a skrz prsty sa pozrie na Amber. „Fakt si to myslíš?“

„Len pokojne,“ tíši ju Amber a vytiahne kričľavo ružový mobil. „Viem, ako jej ukázať, kde je jej miesto.“

* * *

„Silvia? Sisa! Si okej? Mám zabehnúť po zdravotnú sestru?“ Sophi sa nado mnou vznáša a ustarostene zalamuje rukami.

Obkladačky ma chladia na ľavom líci. Premýšľam, kedy to tu naposledy umývali. Posadím sa a snažím sa vyhnúť z hlavy predstavu zvičajúcich sa baktérií.

„Uf, nie. Som v poriadku.“

„Ach, bože. Tvoje čelo!“

Natiahnem ruku a pocítim obrovskú bolesť.

Sophie odtrhne z dávkovača niekoľko papierových vreckoviek a podrží ich pod kohútikom. Jemne mi priloží mokrý a chladivý papier k hlave. Je taká prehnane materinská. Minulú jeseň, keď mali s Mattie spoločnú narodeninovú oslavu, sama upiekla čokoládovú tortu. Poliala ju čokoládovou polevou a lentilkami vyložila slovo „Mattie“, pridala sviečky. Mattie dala Sophi brumíka na papierovej tácke.

Len pomyslenie na tú oslavu je deprimujúce. Sophi je taká milá, vážne, napriek svojim kamarátom – vrátane mojej sestry, ktorá kedysi bola milá a láskavá, ale v poslednom čase sa zmenila na hroznú mrchu. Amber to má na svedomí.

Chúďa Sophi. Netuší, že ju práve v tejto chvíli jej najlepšie kamarátky ohovárajú. A chystajú sa jej „ukázať“, kde je jej miesto. Chcem ju varovať, aby sa mala v ich blízkosti na pozore, ale ako by to vyzeralo, keby som ohovárala svoju vlastnú sestru? Verila by mi vôbec?

Sophi mi pomôže vstať. Opriem sa o umývadlo a odťahnem papierovú vreckovku, aby som v zrkadle odhadla rozsah škôd. Moje čelo nevyzerá tak zle. Opatrne sa dotknem hrče. Malá pomliaždenina. Možno si otec nič nevšimne.